

Millora la supervivència entre els afectats per càncer de la sang

N.A.
 GIRONA

Les teràpies diana que s'han introduït durant l'última dècada per tractar neoplàsies hematològiques (càncers de la sang) allarguen la supervivència dels pacients. Així ho posa en relleu un estudi en què han participat dos investi-

gadors de l'Institut d'Investigació Biomèdica de Girona i professionals de l'Institut Català d'Oncologia de Girona, els doctors Gemma Osca-Gelis i Rafael Marcos-Gragera. La prestigiosa revista científica *The Lancet Oncology* va publicar ahir l'estudi, que porta per títol *Survival for haematological*

malignancies in Europe between 1997 and 2008 by region and age: results of Eurocare-5, a population-based study.

L'estudi ha analitzat 560.400 casos de neoplàsies hematològiques registrades entre el 1997 i el 2008 a 20 estats d'Europa diferents. És l'estudi de supervivència en població

adulta més important que s'ha fet mai a Europa.

Els estudis duts a terme pels investigadors revelen una millora de la supervivència al cap de cinc anys en pacients que han rebut aquest tipus de tractament —dirigit a actuar sobre les cèl·lules cancerígenes evitant danys a cèl·lules no tumorals— durant el

període d'estudi, així com els que han estat sotmesos a trasplantament de moll de l'os. Els tractaments utilitzats fins ara són bàsicament l'imatinib per a la leucèmia mieloide crònica i el rituximab per als limfomes no hodgkinians.

A Girona, cada any es diagnostiquen aproximadament 90 casos de neoplàsies mieloides. En els últims quinze anys s'ha pogut constatar un augment de la incidència de totes les neoplàsies mieloides, excepte de la leucèmia mieloide aguda, que es manté constant. De la

mateixa manera que a Europa, a Girona s'evidencia l'impacte favorable de la introducció d'inhibidors de tirosina-cinases (essencialment, imatinib) en l'esperança de vida de malalts diagnosticats amb leucèmia mieloide crònica. Segons els resultats obtinguts a Girona, la supervivència de pacients amb leucèmia mieloide crònica a 5 anys ha passat de ser del 43,5% en casos no tractats (diagnosticats majoritàriament abans del 2002) al 78% en els casos tractats amb imatinib. ■